

تذکره الکترونیکی، ضرورت افغانستان امروز

محمد هدایت

محل تولد، دین، ملت و قوم درج می شود. بدین ترتیب به نظر می رسد که طرح تعدیل شده ماده شش قانون ثبت احوال نفوس، به نحوی میان هردو نظر جمع کرده است. سخنان رییس جمهور غنی و معاون دوم رییس جمهور و داکتر عبدالله عبدالله رییس اجرائیه در تمام مردم افغانستان ظلم است. این جدال چند سال قبل به پارلمان کشور کشانده شد و مباحث مطرح شده در جلسات رسمی شورای ملی هرگز نتوانست راهگشا واقع گردد. بلکه به کلی توزیع تذکره الکترونیکی را با بن بست مواجه کرد که تا کنون ادامه داشته است. اکنون در قانون جدید که توسط رییس جمهور توشیح شده است، در تذکره الکترونیکی ضمن این که کلمه افغان به عنوان بیان کننده هویت ملی تمام افغان ها و شهروندان کشورها دیگر که وارد افغانستان می شوند و به راحتی تذکره تابعیت فعلی را به دست

نفوس و تصویب کابینه و فرمان تقنینی رییس جمهور فرغ نشده است ولی مشکل تکنیکی احتمالا هم چنان باقی خواهد بود. یکی از مهم ترین مسایلی که در سال های گذشته در ریاست تذکره الکترونیکی مطرح بوده است، عدم توازن قومی در کارمندان این اداره بوده است. اکنون یکی از تعدیلات مهم قانون ثبت احوال نفوس، تبدیل شدن این ریاست از چوکات وزارت امور داخله به عنوان یک ریاست مستقل است. این مساله ایجاب می کند که در بخش های این ریاست به خصوص در بخش منابع بشری آن مطابق با خواست ها و مطالبات مردم افغانستان تغییراتی صورت بگیرد. علاوه بر این مشکل، نبود تجهیزات کافی، عدم امنیت در بسیاری از مناطق کشور جهت احصایه درست، چالش های محیطی در بسیاری از مناطق به دلیل جغرافیای خشن و نبود زیرساخت های تکنیکی در ادارات مربوط به ثبت احوال نفوس در ولایات، از مهم ترین چالش هایی است که پروسه توزیع تذکره الکترونیکی با آن ها مواجه خواهد بود.

بنابراین توزیع تذکره الکترونیکی یکی از مهم ترین نیازهای امروز مردم افغانستان است و ضرورت حیاتی دارد. اکنون با توشیح قانون جدید ثبت احوال نفوس و افزایش امیدواری ها برای توزیع تذکره الکترونیکی، عده ای بار دیگر با درج کلمه افغان در تذکره های جدید مخالفت کرده اند و در برخی از رسانه ها و

مجلس شورای ملی، نوریستانی، ایماق، بلوچ، قرغیز، قزلباش، گوجر، براهوی و سایر اقوام می باشد. بر هر فردی از افراد ملت افغانستان کلمه افغان اطلاق می شود. اما مخالفان استدلال می کردند که چون کلمه افغان بیانگر هویت بخشی از مردم افغانستان است، بنابراین اطلاق آن بر تمام مردم افغانستان ظلم است. این جدال چند سال قبل به پارلمان کشور کشانده شد و مباحث مطرح شده در جلسات رسمی شورای ملی هرگز نتوانست راهگشا واقع گردد. بلکه به کلی توزیع تذکره الکترونیکی را با بن بست مواجه کرد که تا کنون ادامه داشته است.

افغانستان در محراق توجه جهان

مهدی مدیر

امروز بیش از پانزده سال از آن روز می گذرد، هرچند که پیشرفت های قابل ملاحظه ای در افغانستان صورت گرفته است و در زندگی شهروندان کشور تغییرات زیادی آمده است، اما امنیت و ثبات در کشور هنوز با تهدید مواجه است و رویای صلح مردم افغانستان، تحقق نیافته است. گروه طالبان که در سال ۲۰۰۱ تنها تهدید جدی برای امنیت افغانستان و ماموریت جامعه جهانی به شمار می رفت، هنوز در افغانستان خشونت می آفرینند و در آخرین مورد دو نهاد امنیتی را در کابل هدف حمله قرار دادند و نشان دادند که هنوز به عنوان یک تهدید برای امنیت و ثبات افغانستان به شمار می روند. علاوه بر این گروه، بنا به گفته رئیس جمهور غنی در کنفرانس امنیتی مونیخ، اکنون حکومت افغانستان با بیست گروه تروریستی دیگر

سلاح ها را تهیه می کنند و برای ادامه ی حیات سیاسی شان، منابع مالی و حمایت سیاسی را از کجا دریافت می کنند. عدم توجه به منابع مالی و حامیان سیاسی گروه های تروریستی، باعث شده است که آنها، هنوز در افغانستان نفس بکشند و برای حکومت افغانستان و جامعه جهانی، چالش خلق کنند. اما به نظر می رسد که بعد از حمله روز چهارشنبه هفته گذشته در کابل، افغانستان یکبار دیگر محراق توجه کشورهای جهان قرار گرفته است و سرنوشت جنگ در افغانستان و مسئله مبارزه با تروریسم در کشور، نگرانی سیاست مداران جهان را برانگیخته است. تاکید شورای امنیت سازمان ملل متحد به محاکمه عاملان حملات تروریستی و سازماندهندگان و حامیان آنها، بیانگر این مسئله است که قطع منابع مالی تروریستان و وارد کردن فشار بر حامیان سیاسی آنها، برای موفقیت در امر مبارزه با تروریسم در افغانستان، یک ضرورت فوری است. جامعه جهانی بیش از یک و نیم دهه، به این مسئله توجه جدی نکرده است و تداوم این اشتباه، ناکامی بزرگ جامعه جهانی را در افغانستان رقم خواهد زد.

تلاش های اخیر حکومت افغانستان برای جلب توجه جامعه جهانی به همکاری قاطعانه در راستای مبارزه با تروریسم نیز، باعث شده است که در نگاه جامعه جهانی به مسئله جنگ در افغانستان تغییراتی رونما گردد و این امیدواری را بوجود آورده است که جامعه جهانی وضعیت افغانستان را دوباره بررسی خواهد کرد و این بار به منابع تمویل تروریسم، حامیان سیاسی آنها و از بین بردن پناهگاه های امن آنها، توجه جدی تری صورت خواهد گرفت. واقعیت امر این است که گروه های تروریستی تا هنوز در تنگای اقتصادی و سیاسی قرار نگرفته اند و پناهگاه های امن آنها از بین برده نشده است. تا زمانیکه که این گروه ها از لحاظ اقتصادی تامین باشند، حامیان سیاسی خود را داشته باشند و در پناهگاه های امن زندگی کنند و برنامه بریزند، مبارزه با تروریسم دشوار و پیچیده خواهد بود.

واقعیت امر این است که گروه های تروریستی تا هنوز در تنگای اقتصادی و سیاسی قرار نگرفته اند و پناهگاه های امن آنها از بین نرفته است. تا زمانیکه که این گروه ها از لحاظ اقتصادی تامین باشند، حامیان سیاسی خود را داشته باشند و در پناهگاه های امن زندگی کنند و برنامه بریزند، مبارزه با تروریسم دشوار و پیچیده خواهد بود.

روبنامه افغانستان ما از همه دانشمندان و نویسندگان دعوت به همکاری می نماید.

هیئت تحریر در ویرایش مطالب دست باز دارد.

مقالات وارده بازگردانده نمی شود.

مسئولیت مقالات به عهده نویسندگان آنها است و تنها سر مقاله بیانگر دیدگاه روزنامه افغانستان می باشد.

بنیان گذار: داکتر حسین یاسا

مدیر مسول: محمد رضا هویدا

سرمدیر: حفیظ الله زکی

کاریکاتورست: خالق علی زاده

دیزاین: علی اصغر زاهدی، مصطفی جعفری

مسئول وبسایت: غلام عباس اصلان

آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۷-۱۳۷

روزنامه افغانستان ما از همه دانشمندان و نویسندگان دعوت به همکاری می نماید. هیئت تحریر در ویرایش مطالب دست باز دارد. مقالات وارده بازگردانده نمی شود. مسئولیت مقالات به عهده نویسندگان آنها است و تنها سر مقاله بیانگر دیدگاه روزنامه افغانستان می باشد.

بنیان گذار: داکتر حسین یاسا
مدیر مسول: محمد رضا هویدا
سرمدیر: حفیظ الله زکی
کاریکاتورست: خالق علی زاده

دیزاین: علی اصغر زاهدی، مصطفی جعفری
مسئول وبسایت: غلام عباس اصلان

آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۷-۱۳۷

خط دیورند اساسی و محور اختلافات افغانستان و پاکستان

حفیظ الله زکی

افغانستان و پاکستان دو کشور همسایه و در عین حال دارای مرزهای طولانی و مشترکات تاریخی، فرهنگی و اقتصادی می باشند؛ ولی روابط و مناسبات این دو کشور همواره دچار نوسان بوده و با فراز و فرودهای بسیاری همراه بوده است. خط دیورند اساسی اختلافات دو کشور را تشکیل می دهد. معاهده خط دیورند در زمان عبدالرحمن با نماینده هند بریتانیایی به امضاء رسید و پس از استقلال پاکستان از هند، افغانستان این خط مرزی را به رسمیت نشناخت. از آن زمان تا کنون مناسبات دو کشور همواره با تنش و بی اعتمادی همراه بوده است. این تنش ها گردید که این دو کشور نتوانند روابط خود را بر مبنای نیازمندی های سیاسی، اقتصادی و امنیتی عیار سازند و همکاری های خود را در عرصه های مختلف توسعه دهند. تنش ها و میان پاکستان و هند از یک طرف و پاکستان و افغانستان از سوی دیگر این کشور را در تنگنای بیشماری سیاسی، اقتصادی و امنیتی قرار می داد و پاکستان بخصوص از طرف هند خود را آسیب پذیر احساس می کرد و این احساس آسیب پذیری نگاههای پالیسی سازان پاکستان را به سوی افغانستان معطوف کرد. افغانستانی که همواره حکومت های ضعیف داشته و از اختلافات و نارضایتی های داخلی در رنج بوده است. کودتای هفت ثور و به دنبال آن تجاوز نیروهای شوروی سابق به افغانستان و قیام سراسری مردم کشور، فرصت طلایی را برای پاکستان فراهم کرد تا از این موقعیت برای رسیدن به اهداف استراتژیک خود سود ببرد. این کشور از یک طرف با باز گذاشتن مرزهای خود به روی مهاجرین، زمینه نفوذ و مداخلات خود را در آینده افغانستان فراهم کرد و از سوی دیگر با گرفتن امتیازات سیاسی، کمک های اقتصادی و حمایت های همه جانبه بین المللی راه رشد اقتصادی و نظامی خود را هموار کرد. دستیابی این کشور به سلاح های هسته ای که با سکوت و اغماض مجامع بین المللی میسر گردید، نتیجه حمایت آن کشور از جهاد افغانستان بود. در همین دوره استراتژیست های پاکستان، نوع نگاه خود را به افغانستان عوض کرده و سیاست عمق استراتژیک را نسبت به افغانستان دنبال کردند. سیاست های پاکستان پس از پیروزی مجاهدین و سپس تشکیل و حمایت از گروه طالبان بر مبنای همان سیاست استوار بود. در دوره جدید سیاسی که پس از ۲۰۰۱ در افغانستان رقم خورد، پاکستان ناچار شد که میان گزینده حمایت از طالبان به عنوان ابزار سیاسی و یکجا شدن با ائتلاف بین المللی، یکی را انتخاب کند. پاکستان گرچند تحت فشار افکار بین المللی با ائتلاف جامعه جهانی همراه گردید؛ اما از آن طرف هیچگاه از اهداف استراتژیک خود نسبت به افغانستان دست بر نداشت. در پانزده سال گذشته نه حکومت افغانستان توانست با طرح یک استراتژی دقیق و همه جانبه مناسبات خود را با پاکستان بر مبنای احترام متقابل و منافع مشترک تنظیم کند و نه جامعه جهانی توانست پاکستان را وا دارد تا در راستای مبارزه با تروریسم صادقانه عمل کرده و نگاه خود را نسبت به افغانستان عوض کند. اکنون تنش ها میان دو کشور گسترش یافته و به اوج خود رسیده است. اتهامات متقابل، بستن مرزها از سوی پاکستان و راکت پرانی های دوامدار، نشانه هایی اند که پاکستان می خواهد به این اهداف خود نزدیکتر شود. یکی از مهمترین اهداف پاکستان حل مساله خط دیورند است. این خط خونین در واقع عمق و محور همه اختلاف ها میان دو کشور را تشکیل می دهد.

دولت پاکستان روز پنجشنبه، ۱۲ حوت با تصویب مجموعه ای از پیشنهادها زمینه ادغام مناطق قبیله ای با بقیه کشور را فراهم کرد. گفته می شود رهبران مناطق قبیله ای از پیشنهادها دولت استقبال کرده اند. این اقدام در شرایطی که افغانستان با نا امنی ها و گسست های داخلی مواجه می باشد، در واقع گامی به سوی حل یکجانبه معضل مرزی از سوی پاکستان محسوب می شود. از این رو حکومت افغانستان بهتر است به صورت واضح و آشکار و با جلب حمایت کشورهای منطقه و جهان، نسبت به حل دایمی مشکل مرزی میان دو کشور اقدام نماید.

سرنوشت جنگ در افغانستان این روزها نگرانی های زیادی را در مجامع بین المللی برانگیخته است. بعد از حمله به دو نهاد امنیتی در روز چهارشنبه هفته گذشته، این نگرانی ها افزایش یافته است. شورای امنیت سازمان ملل متحد با نشر بیانیه ای گفته است که اعضای این شورا به شدت نگران تهدیدهای گروه های مسلح تروریستی طالبان، القاعده، داعش و گروه های مسلح غیرقانونی در مناطق مختلف افغانستان است. شورای امنیت همچنان گفته است که بازداشت و محاکمه عاملان، سازمان دهندگان و حامیان مالی این گونه اقدامات تروریستی، یک امر ضروری است و از همه ی کشورهای خواسته است که فعالانه با حکومت افغانستان در زمینه مبارزه با تروریسم و افراتفرایی همکاری کنند. همچنان سناتور جان مکین، رئیس کمیته نیروهای مسلح مجلس سنای آمریکا در

بنیابه ای از دونالد ترامپ رئیس جمهور این کشور خواسته است که به وضعیت امنیتی افغانستان توجه فوری کند تا وضعیت این کشور به سوی هرج و مرج نرود. جان مک کین گفته است که مردم افغانستان برای دفاع از کشور خود، در حال مبارزه با دشمن مشترک آمریکا - افغانستان هستند و نباید فراموش کرد که آمریکا هنوز در افغانستان علیه تروریسم در حال جنگ است و باید از وقوع حمله ای مشابه ۱۱ سپتامبر سال ۲۰۰۱ جلوگیری کرد. مک کین از ترامپ خواسته است که با همان قاطعیتی که با داعش مبارزه می کند با وضعیت افغانستان برخورد کند. آمریکا و جامعه جهانی بعد از حمله به ساختمان مرکز تجارت جهانی و پنتاگون در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، برای مبارزه با گروه طالبان و تروریسم وارد افغانستان شدند. از آن زمان تا کنون، ماموریت نیروهای بین المللی در افغانستان با فراز و فرودهای زیادی همراه بوده است و مبارزه با تروریسم در افغانستان، دشواری های زیادی برای نیروهای بین المللی و نیروهای امنیتی افغانستان، داشته است. در سال ۲۰۰۱ یگان هدف نیروهای بین المللی، سقوط گروه طالبان و باز پس گیری شهرهای افغانستان از کنترل آنها بود. طالبان به زودی کنترل شهرهای بزرگ افغانستان را از دست دادند و مردم افغانستان با امید به آینده بدون جنگ و خشونت، از حضور جامعه جهانی استقبال کردند و برای پایه گذاری یک حکومت دموکراتیک در کشور، با تمام دشواری ها، به پای صندوق های رای رفتند و رئیس جمهور شان را برگزیدند.